

Nisam ja iz Bosne da znam Oče naš

Stipo Šošić – Dušobrižnik

Sastalo se društvo i kako to već biva raspravljalo se o svemu i svačemu. U društvu je bilo ljudi iz svih krajeva Hrvatske kao i nekoliko njih iz Bosne i Hercegovine. Svi su oni daleko od svoga doma i domovine - svi oni čeznu za svojim domom i teško čekaju kad će doći "odmor" kako bi bar malo ublažili svoju nostalgiju za onim što im je najdraže, kako bi svojoj djeci rođenoj izvan Domovine mogli pokazati odakle su njihovi korjeni.

Onima koji su dugo godina izvan Domovine ostvarila se dugovječna želja da sada kada imamo "našu lijepu" mogu i u njoj disati punim plućima i bez ikakvog straha prelaziti granice i stupati slobodno po svetom tlu Hrvatske zemlje. Neka je to tako, jer sam Bog zna koliko su sanjali taj za njih neostvareni san ostavivši svoje kosti u tuđini.

Onima koji su došli prije par godina je puno teže - jer u tuđinu nisu došli što su htijeli nego što su morali - takvih je većina među njima. Uza svu udobnost koju im pruža novi dom oni čeznu za svojim. Oni još i dalje sanjaju kad će i oni moći slobodno disati zrak kojeg su disali kad su se rodili i sve do prije par godina, dok ih nepravda ne otjera u tuđinu. A tuđina razara srce i dušu.

Teme njihovog razgovora smjenjivale su jednu za drugom. I kao što se često događa nezaobilazna tema kod naših ljudi je tema o vjeri i hrvatstvu. Tko je bolji onaj tamo iz Slavonije ili Zagorja, onaj iz Dalmacije ili Hercegovine! "Što vi izbjeglice hoćete, da ste vi dobri i pravi hrvati i katolici ne bi pobjegli iz svoje zemlje," i sve u takvom tonu, povišenim glasom govorio je jedan brkajlija. Njegove tvrdnje odobravalo je puno ljudi u tom društvu i skoro da mu dadnu aplauz.

Sluša to čovjek iz tog društva i čudom se čudi dali je to moguće da je on slab hrvat a pogotovo katolik.

Skoro mu je u trenutku cijeli život bio pred njim, da se ispita kakav je on hrvat i katolik. Nikada se nije odrekao onoga što je i pod cijenu da je prihvatio lopatu kao svoj vrhunac u komunizmu. Ovdje se uključio u hrvatsko društvo - svoju djecu takođe učlanio - na svetu misu redovito ide kao što je to radio i prije. Djeca, od prvog do petog, su mu u crkvi bila i ostala. Vjera u Boga i svoju crkvu su mu uvijek i sada bila na prvom mjestu. Hajd, da mu netko kaže da nije najbolji hrvat još nekako ali da je on slab vjernik, katolik - to nije mogao shvatiti.

Slušajući i dalje onoga brkajliju nije mogao više izdržati i teško što je došao do riječi upita ga pred svima: "Ako si ti tako dobar vjernik hajd izmoli Oče naš?" Sve društvo je zašutilo očekujući hvalivdiju da počne moliti. No on umjesto molitve još povišenijim i uvjerenijim glasom reče: "Nisam ja iz Bosne da znam Oče naš." Nastade tajac a u srcu čovjeka pojavi se ponos što je baš on iz toga kraja gdje se zna Oče naš i gdje se do molitve drži. Njegov osjećaj bio je osjećaj zahvalnosti

tom hvalivdiji da je još jednom mogao javno posvjedočiti svoju vjeru. Osjetio je da su i oni na suprotnoj strani na čas ispitali svoju savjest.